

L. K.

Zmarli członkowie : Ś. p. Szymon Dzierzgowski (1866-1928) [nekrolog]

Rocznik Towarzystwa Naukowego Warszawskiego 22, 111-112

1929

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Ś. p. Szymon Dzierzowski.

(1866 — 1928)

Szymon Dzierzowski urodził się 28 października 1866 roku we wsi Radomicach ziemi płockiej. Nauki średnie ukończył w gimnazjum w Płocku, poczem na dalsze studia udał się do Szwajcarii, gdzie w Zurichu zapisał się na wydział filozoficzny uniwersytetu i na politechnikę. W roku 1890 otrzymał na politechnice tytuł inżyniera chemji, poczem wstąpił, jako asystent, do pracowni chemicznej profesora Marcelego Nenckiego. W roku 1891 Nencki zostaje zaproszony na Dyrektora Instytutu Medycyny Doświadczalnej w Petersburgu i zabiera ze sobą, jako pomocnika, Szymona Dzierzowskiego. Po śmierci Nenckiego Dyrektorem Instytutu został mianowany profesor Podwysocki, zaś Dzierzowskiemu powierzono kierownictwo wydziału higieny. Po śmierci Podwysockiego w roku 1913 obejmuje on stanowisko Dyrektora Instytutu i jednocześnie członka państwowej Rady Lekarskiej.

Na stanowiskach tych prowadzi on wyteżoną i bogatą w wyniki pracę naukową i higieniczno-kulturalną na olbrzymich terenach państwa rosyjskiego. Prace laboratoryjne nad surowicami i szczepionkami drobnoustrojowemi, walka z epidemją dżumy w Astrachaniu, organizacja uzdrowiska w Gagrach na Kaukazie, oczyszczanie biologiczne wód w Carskiem Siole — a jednocześnie wycieczki naukowe zagranicę do Londynu, Paryża, Berlina dla dalszych studjów i obrabiania zajmujących go zagadnień. Wybuch wojna wszechświatowa — zostaje powołany na adjutanta szefa sanitarnego armji rosyjskiej i na tem polu kładzie duże zasługi, organizując obronę chemiczną i gazową wojska i ludności cywilnej.

Z końcem wojny, po wybuchu rewolucji bolszewickiej, wraca do Polski. Wstępuje do ówczesnego Ministerstwa zdrowia, jako naczelnik wydziału higieny wsi i miast, później obejmuje organi-

zację i kierownictwo sekcji higieny publicznej i medycyny społecznej. W roku 1920 powołany zostaje na katedrę higieny w Uniwersytecie Warszawskim, gdzie stwarza, jako pierwszy jej kierownik, niezbędny zakład uniwersytecki, ognisko pracy naukowej i dydaktycznej, gdzie powstał szereg cennych prac, szczególnie dotyczących badań nad surowicami leczniczymi. W ciągu swej działalności profesorskiej zajmował się żywo sprawami młodzieży akademickiej, czemu dał wyraz w udziale w organizacji Auxilium Academicum. W roku 1921 wybrany został na członka korespondenta Polskiej Akademji Umiejętności w Krakowie.

Członkiem zwyczajnym Tow. Nauk. Warszawskiego był od roku 1912. Zmarł 7 grudnia 1928 roku.

Cześć jego zacnej pamięci!

L. K.
